

Sygn. akt I C 1016/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : **SSO Adam Maciński**

Protokolant : Robert Purchalak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 lutego 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa J. T.

przeciwko Skarbowi Państwa - (...) w J., (...) we W., (...) w L., (...) w Z., (...) w S., (...) w S., (...) w W., (...) Nr (...) we W. i (...) w P.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. nie obciąża powoda kosztami procesu.

Sygn. akt I C 1016/12

UZASADNIENIE

Powód J. T. w pozwach skierowanych przeciwko Skarbowi Państwa – (...) w J., (...) w L., (...) we W., (...) w Z., (...) w S., (...) w S., (...) w W., (...) Nr (...) we W. i (...) w P. domagał się zasądzenia na swoją rzecz kwotę 150.000 zł. W uzasadnieniu powód wskazał, że domaga się zadośćuczynienia za naruszenie jego dóbr osobistych, gdyż strona pozwana nie zapewniła mu należytych warunków odbywania kary pozbawienia wolności, a w szczególności przez okres 12 lat przebywał w przeludnionych celach. Ponadto powód zarzucił, że w okresie od 1 czerwca 2004 r. do 30 kwietnia 2010 r. był zmuszony przebywać w celach z osobami palącymi wyroby tytoniowe. Powód argumentował nadto, iż w (...) w W. popełniono na jego szkodę przestępstwo polegające na zaniechaniu podania mu leków na astmę. Z tych też i względów wniósł jak powyżej.

Postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2012 r. Sąd połączył sprawę z powództwa J. T. przeciwko Skarbowi Państwa - (...) w J., (...) we W., (...) w L., (...) w Z., (...) w S., (...) w S., (...) w W., (...) Nr (...) we W. i (...) w P. o zadośćuczynienie prowadzoną przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu pod sygn. akt I C 1069/12 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą z powództwa J. T. przeciwko Skarbowi Państwa- (...) w J., (...) we W., (...) w Z., (...) w S., (...) w S., (...) w W., (...) Nr (...) we W., (...) w P. i (...) w L. o zadośćuczynienie prowadzoną przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu pod sygn. akt I C 1016/12.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana Skarb Państwa – (...) w J., (...) we W., (...) w L., (...) w Z., (...) w S., (...) w S., (...) w W., (...) Nr (...) we W. i (...) w P. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu, w pierwszej kolejności, podniosła zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powoda za okres sprzed 3 lipca 2009 r. i podała, że roszczenie powoda nie jest przedawnione jedynie w stosunku do (...) w W., (...) Nr (...) we W. i (...) w S.. Dalej zaś wskazała, że nie jest prawdą jakoby w czasie pobytu w pozwanych (...)

powód przebywał w niewłaściwych warunkach bytowych oraz by w tym czasie wyrządzono mu jakąkolwiek szkodę lub krzywdę. Strona pozwana podniosła, że powód w żaden skuteczny sposób nie wykazał szkody, jej wysokości, bezprawności działania strony pozwanej, czy też związku przyczynowego pomiędzy działaniami funkcjonariuszy (...) a domniemaną szkodą. Wskazano, że opieka medyczna nad powodem realizowana była zgodnie z przepisami prawa, a zadaniem służby medycznej funkcjonującej w pozwanych (...) nie było spełnianie wygórowanych oczekiwań osób pozbawionych wolności co do technik leczniczych, rehabilitacji czy stosowanych leków. Podano, że wszelkie schorzenia powoda związane są z jego dotychczasowym trybem życia jaki wiodł na wolności i zaniedbaniami z tego okresu. Odnosząc się do kwestii umieszczenia powoda z osobami palącymi wyroby tytoniowe strona pozwana zarzuciła, że w trakcie pobytu w (...) powód deklarował się jako osoba paląca i wyrażał zgodę na przebywanie z osobami palącymi papierowy, a także występował o zgody na otrzymywanie w paczkach tytoniu.

Na rozprawie w dniu 3 lutego 2014 r. powód cofnął pozew skierowany przeciwko (...) w L..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód J. T. ma 37 lat.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 1999 r. Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze Wydział III Karny, sygn. III K 16/99, powód J. T. został uznany za winnego popełnienia m.in. zbrodni zabójstwa (art. 148 k.k.).

Za powyższą zbrodnię wymierzono powodowi karę 25 lat pozbawienia wolności, której koniec przypada w dniu 30 czerwca 2023 r.

(**Dowód:** odpis wyroku wraz z uzasadnieniem SO w Jeleniej Górze, k. 224-246; informacja, k. 171; akta osobowe; przesłuchanie powoda, k. 117-119, 214-216 (e-protokół)

W związku z tymczasowym aresztowaniem, a następnie odbywaniem kary pozbawienia wolności, począwszy od 30 czerwca 1998 r. powód przebywał w (...) w J., (...) w L., (...) we W., (...) w Z., (...) w S., (...) w P., a od czerwca 2009 r. w (...) w W., (...) Nr (...) we W. i w (...) w S..

(Bezsporne)

W czasie pobytu powoda w w/w jednostkach penitencjarnych, do 2009 r. panowało w nich przeludnienie. Powód w niektórych okresach przebywał w celach, w których na jednego osadzonego przypadało mniej niż 3 m². O fakcie tym administracja powyższych jednostek informowała na bieżąco Sąd Penitencjarny.

Cele, w których przebywał powód w powyższym okresie w (...) w W., (...) nr (...) we W. i (...) w S. były standardowo wyposażone w sprzęt kwaterunkowy (łóżko, stół, szafka taboret itp.), a także kącik sanitarny, w którym znajdowała się toaleta i sprzęt do utrzymania czystości, określony w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17.10.2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w (...) i (...). Dotyczyło to także kwestii wentylacji, ogrzewania, czy też oświetlenia tychże pomieszczeń. Powód mógł także korzystać z dostępnych w tychże jednostkach zajęć kulturalno – oświatowych, czy też z biblioteki.

(**Dowód:** fakt przyznany przez stronę pozwaną; fakt znany sądowi z urzędu; przesłuchanie powoda, k. 117-119, 214-216 (e-protokół)

Po osadzeniu w (...) powód deklarował, że jest osobą palącą papierosy.

W pismach z 8 marca 2000 r., 10 czerwca 2002 r., 26 czerwca 2002 r. powód zwracał się do Dyrektora (...) w W. o zezwolenie na przyjęcie wyrobów tytoniowych (papierosów) w paczkach żywnościowych.

W piśmie z dnia 14 listopada 2005 r. skierowanym do Dyrektora (...) w W., powód zwrócił się jednakże z prośbą o wyrażenie zgody na dostarczenie mu do (...) paczki odzieżowo – higienicznej zawierającej m.in. 50 sztuk bibulek do papierosów (10 opakowań) oraz 5 sztuk lufek do papierosów.

W trakcie rozmowy przeprowadzonej w dniu 6 lutego 2009 r. przez młodszego wychowawcę w (...) Nr (...) w S., powód zadeklarował, że jest osobą palącą papierosy. W trakcie rozmowy przeprowadzonej w dniu 26 lipca 2013 r. przez młodszego wychowawcę w (...) Nr (...) we W., po przetransportowaniu powoda do tejże jednostki penitencjarnej, powód zadeklarował, że jest osobą palącą wyroby tytoniowe.

W pismach z 15 i 17 marca 2010 r. powód zwracał do Dyrektora (...) w W. z prośbą o umieszczenie go w celi jednoosobowej powołując się na fakt, że jest osobą niepalącą.

(**Dowód:** pisma, sprawozdanie, oświadczenia, k. 19, 21, 76-83, 160; dokumenty w aktach osobowych powoda, przesłuchanie powoda, k. 117-119, 214-216 (e-protokół)

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2011 r., zatwierdzonym przez Prokuratora Rejonowego w Wołowie, Komenda Policji w W. odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie narażenia w okresie od czerwca 2004 r. do kwietnia 2010 r. w (...) w W. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia J. T., poprzez umieszczenia go w celach dla palących tytoń, to jest o czyn z art. 160 § 1 k.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa.

Na powyższe postanowienie powód złożył zażalenie, domagając się wszczęcia i kontynuowania postępowania przygotowawczego.

Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2011r. Sąd Rejonowy w Wołowie II Wydział Karny na podstawie art. 437 § 1 k.k. utrzymał w mocy powyższe postanowienie Prokuratury Rejonowej w Wołowie.

(**Dowód:** akta Prokuratury Rejonowej w Wołowie 1 Ds. 173/11 k. 25 – 27; postanowienie SR w Wołowie z dnia 16.08.2011r. sygn. akt II Kp. 107/11 k. 40; protokół, postanowienie, pismo, k. 135, 139, 141-143)

Postanowieniem z dnia 15 listopada 2010 r., zatwierdzonym przez Prokuratora Rejonowego w Wołowie, Komenda Policji w W. umorzyła dochodzenie w sprawie narażenia w dniu 10 marca 2010 r. w (...) w W. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia J. T., poprzez nie przepisanie mu przez lekarza ambulatorium (...) w W. leku (...) na astmę, to jest o czyn z art. 160 § 3 k.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa.

Na powyższe postanowienie powód złożył zażalenie, domagając się wszczęcia i kontynuowania postępowania przygotowawczego.

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2011 r. Sąd Rejonowy w Wołowie II Wydział Karny na podstawie art. 437 § 1 k.k. utrzymał w mocy powyższe postanowienie Prokuratury Rejonowej w Wołowie. W uzasadnieniu wskazano, że zebrane w sprawie materiały dowodowe, w tym zeznania jednego z lekarzy wskazywały na brak podstaw do przyjęcia, iż kilkudniowa przerwa w przyjmowaniu leku przez J. T. skutkowałą konsekwencjami chorobowymi. Nadto w razie pogorszenia stanu zdrowia, osadzonemu podane byłyby leki sterydowe, które znajdowały się (...).

(**Dowód:** akta Prokuratury Rejonowej w Wołowie 1 Ds. 345/10, k. 80-81, 100-101; postanowienie z dnia 16 listopada 2010 r., sygn. RSD-489/10, k. 23-24; pismo z 27 grudnia 2012 r., k. 95)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż większość zgłoszonych przez powoda roszczeń była tu przedawniona. Dotyczy to zadośćuczynienia za ewentualne naruszenie dóbr osobistych powoda w trakcie jego osadzenia w (...) w J., (...) w L., (...) we W., (...) w Z., (...) w S. i w (...) w P.. Od chwili, w której powód jako poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia tj. od czasu opuszczenia przez niego powyższych (...) i (...) do dnia złożenia pozwu (21 czerwca 2012 r.) upłynął już bowiem okres trzech lat (art. 442⁽¹⁾ § 1 zd. 1 k.c.). Stąd też i podniesiony w tymże zakresie przez stronę pozwaną zarzut należało uznać tu za zasadny.

Odnieść zetem się należało do roszczeń powoda dotyczących jego osadzenia w (...) w W., (...) Nr (...) we W. i w (...) w S., gdzie powód przebywał począwszy od czerwca 2009 r. do 21 czerwca 2012 r. (data złożenia pozwu).

Powód wywodził powyższe roszczenia przede wszystkim z faktu naruszenia tu przez stronę pozwaną jego prawa do odbywania kary pozbawienia wolności w godnych i humanitarnych warunkach, w szczególności przez osadzenie go w przeludnionych celach.

W myśl art. 417 k.c., za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Powołany przepis określa podmiot odpowiedzialny za niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej (w niniejszej sprawie – Skarb Państwa) oraz podstawę jego odpowiedzialności (naruszenie prawa). Szczegółowe przesłanki odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych oraz zakres przysługujących z tego tytułu roszczeń określają natomiast przepisy art. 23 – 24 i 448 k.c.

Zgodnie z art. 23 k.c., dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Osoba, której dobra osobiste zostały naruszone, może, na zasadach przewidzianych w kodeksie, żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (art. 24 § 1 zd. 3 k.c.). W razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia (art. 448 k.c.).

Odnosząc powyższe regulacje do stanu faktycznego niniejszej sprawy, należy zauważyć, że przeludnienie panujące w (...) w W., w (...) nr (...) we W. i w (...) w S. w latach 2008 - 2009 jest faktem nie tylko znanym Sądowi z urzędu, ale także przyznanym tu przez stronę pozwaną (k. 63). Nawet zatem przyjmując, że stan osobowy w tychże jednostkach penitencjarnych ulegał zmianom wskutek przyjęć, zwolnień i przeniesień, to wypada dać tu wiarę twierdzeniu powoda, że przez część, bądź też większość pobytu w tychże jednostkach w latach 2008 - 2009 był on osadzony w celach przeludnionych, tj. takich, w których powierzchnia przypadająca na skazanego wynosiła mniej niż 3 m kw. (por. art. 110 § 2 k.k.w.).

W realiach niniejszej sprawy należało zatem uznać, że umieszczenie powoda w zbyt ciasnej celi naruszało jego dobra osobiste – przede wszystkim jego godność oraz prawo do intymności. Nie sposób bowiem nie dostrzec, że długotrwałe przebywanie w przeludnionej celi, połączone z takimi niedogodnościami, jak np. konieczność spożywania posiłków na łóżku, długotrwałe oczekiwanie na możliwość skorzystania ze wspólnej toalety, czy też brak możliwości wykonywania swobodniejszych ruchów, stanowi nadmierną dolegliwość i narusza godność powoda oraz jego prawo do intymności. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela w tym zakresie stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów SN z dnia 18 października 2011 r. (III CZP 25/11).

Ustalenie, że umieszczenie powoda w przeludnionych celach mogło stanowić naruszenie jego godności i prawa do prywatności, nie oznacza jednakże konieczności uwzględnienia żądania zasądzenia zadośćuczynienia. Należy zauważyć, że przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych stanowi uprawnienie sądu, nie zaś obowiązek. Wynika to bowiem z redakcji art. 448 k.c., który stanowi, że sąd może przyznać temu, czyje

dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Stosując ten przepis, sąd bierze z kolei pod uwagę rozmiar i charakter doznanej przez poszkodowanego krzywdy, okoliczności jej powstania, a nade wszystko rodzaj i stopień winy naruszcyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 r., V CKN 1581/00, OSNC 2004/4/53). Orzekając o zadośćuczynieniu za krzywdę doznaną w związku z odbywaniem kary pozbawienia wolności, sąd musi zachować tu szczególną ostrożność, gdyż pozbawienie wolności w założeniu stanowi dolegliwość dla osoby skazanej i wiąże się z drastycznym ograniczeniem jej praw. Teza ta znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, według którego cierpienie i upokorzenie związane z odbywaniem kary więzienia tylko wówczas stanowią naruszenie art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, gdy przekraczają nieunikniony element cierpienia wpisanego w pozbawienie wolności (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2007 r., II CSK 269/07).

Odnosząc powyższe uwagi do stanu faktycznego niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że naruszenie dóbr osobistych powoda, jakkolwiek bezprawne, nie zostało tu przez stronę pozwaną zawinione. Przeludnienie panujące w (...) ((...)) stanowi bowiem efekt długoletniego niedoinwestowania (...), przy jednoczesnym wzroście przestępczości i wynikającym stąd zaostrzeniu polityki karnej państwa. Jest okolicznością niesporną, że dyrektorzy (...) ((...)) nie mogą odmawiać przyjęcia osób, co do których wydany został sądowy nakaz umieszczenia ich w jednostce penitencjarnej, jedynie z powodu przeludnienia tych jednostek. W ramach posiadanych możliwości finansowych i lokalowych administracje jednostek penitencjarnych czynią wysiłki, aby poprawić warunki odbywania kary pozbawienia wolności. W żadnym zaś razie nie zostało wykazane, aby niedogodności związane z odbywaniem przez powoda kary stanowiły następstwo celowej dyskryminacji powoda przez funkcjonariuszy służby więziennej, czy też działania dyrektora (...) wymierzonego przeciw osadzonemu w ogólności.

Przeciwko przyznaniu powodowi zadośćuczynienia pieniężnego przemawia też, że – pomijając kwestię przeludnienia – nie udowodnił on, aby w czasie odbywania przez niego kary naruszono jego konkretne prawa. W trakcie postępowania powód nie wykazał bowiem, że warunki w jakich przyszło mu odbywać karę pozbawienia wolności w (...) w W., (...) nr (...) we W. i w (...) w S. nie odpowiadały wymogom przewidzianym w tym zakresie przez przepisy, a w szczególności przez Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17.10.2003r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w (...) i (...). Poza swymi twierdzeniami, powód nie zaoferował bowiem innych wniosków dowodowych. Pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie potwierdza zaś, iż podstawowe prawa powoda jako osadzonego w były w tychże jednostkach penitencjarnych respektowane. Sądowi orzekającemu z urzędu wiadomym jest, w związku z prowadzeniem co najmniej kilkudziesięciu podobnych spraw, że cele, w których przebywał powód z (...) w W., (...) nr (...) we W. czy (...) w S. były standardowo wyposażone w sprzęt kwaterunkowy oraz wydzielony kącik sanitarny, w którym znajdowała się toaleta i sprzęt do utrzymania czystości. Dotyczyło to także kwestii wentylacji, ogrzewania, czy też oświetlenia tychże pomieszczeń. Powód mógł także korzystać z dostępnych w tychże jednostkach zajęć kulturalno – oświatowych, czy też z biblioteki.

Przyjąć zatem należy, że warunki w jakich powód odbywał karę, odpowiadały aktualnym możliwościom finansowym Państwa i nie różniły się od warunków innych więźniów, nie miały zatem charakteru jakiegokolwiek dyskryminacji.

Ostatecznie nie można też pominąć faktu, że powód znalazł się w (...) w związku z popełnieniem m.in. zbrodni zabójstwa (art. 148 k.k.). Trzeba zaś mieć na uwadze, że z istoty odbywania kary pozbawienia wolności w (...) wraz z innymi współwięźniami wynikają dolegliwości i liczne ograniczenia. Czerpanie przez powoda korzyści majątkowych z faktu prawnego pozbawienia wolności mogłoby w tej sytuacji słusznie zostać odebrane jako niemoralne. Wniosek ten jest tym bardziej uzasadniony, że kwota żądanego zadośćuczynienia tj. 150.000 zł pozostaje tu w dysproporcji do sytuacji majątkowej powoda i nie została przez niego w żaden sposób umotywowana.

W trakcie procesu powód nie wykazał także, że palenie papierosów przez współosadzonych stanowiło dla niego istotną uciążliwość i naruszało jego dobra osobiste. Jak wynikało bowiem z analizy materiału dowodowego zgromadzonego w rozpoznawanej sprawie, po osadzeniu w (...) powód deklarował, że jest osobą palącą papierosy. Sąd ustalił, że także w dalszym okresie, tj. w pismach z 8 marca 2000 r., 10 czerwca 2002 r., 26 czerwca 2002 r. powód zwracał się do Dyrektora (...) w W. o zezwolenie na przyjęcie wyrobów tytoniowych (papierosów) w paczkach żywnościowych, co

świadczyło o tym, że w dalszym ciągu był on osobą palącą papierosy. Powód twierdził, że w czerwcu 2004 r. rzucił palenie papierosów i zaczął starać się o celę dla niepalących (tak w protokole ustnego zawiadomienia o przestępstwie - k. 8-10 akt I Ds. 173/11). Powoływał się na pisma z 15 i 17 marca 2010 r., w których zwracał do Dyrektora (...) w W. z prośbą o umieszczenie go w celi jednoosobowej z uwagi na fakt, że jest osobą niepalącą. W ocenie Sądu, powyższe twierdzenia powoda należało jednakże uznać za niewystarczające, niespójne i nie znajdujące potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym. W piśmie z dnia 14 listopada 2005 r. skierowanym do Dyrektora (...) w W., powód zwrócił się bowiem z prośbą o wyrażenie zgody na dostarczenie mu do (...) paczki odzieżowo – higienicznej zawierającej m.in. 50 sztuk bibulek do papierosów (10 opakowań) oraz 5 sztuk lufek do papierosów, co świadczyło, że powód, wbrew twierdzeniom, w dalszym ciągu był osobą palącą papierosy. Ponadto Sąd stwierdził, że w aktach osobowych część B nie ma innych pism powoda potwierdzających, by zgłaszał on dyrekcji, czy też wychowawcy fakt, iż jest osobą niepalącą, czy też, że domaga się on umieszczenia go w celi dla niepalących. W szczególności brak w aktach osobowych pisma z dnia 12 marca 2009 r. skierowanego rzekomo do Dyrektora (...) w W. (k. 19 akta I C 1016/12). Dyrektor (...) w W. w piśmie z dnia 21 kwietnia 2009 r. oświadczył, że takie pismo nie wpłynęło do administracji (k. 21 tychże akt). Nadto Sąd miał na uwadze, że w trakcie rozmowy przeprowadzonej w dniu 6 lutego 2009 r. przez młodszego wychowawcę w (...) Nr (...) w S., powód zadeklarował, że jest osobą palącą papierosy. Również w trakcie rozmowy przeprowadzonej w dniu 26 lipca 2013 r. przez młodszego wychowawcę w (...) Nr (...) we W., po przetransportowaniu powoda do tejże jednostki penitencjarnej, powód zadeklarował, że jest osobą palącą wyroby tytoniowe. Niezależnie od powyższego Sąd stwierdził, że powyższa kwestia była już przedmiotem badania w trakcie postępowania karnego. Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2011 r., zatwierdzonym przez Prokuratora Rejonowego w Wołowie, Komenda Policji w W. odmówiła wszczęcia dochodzenia w sprawie narażenia w okresie od czerwca 2004 r. do kwietnia 2010 r. w (...) w W. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia J. T., poprzez umieszczenia go w celach dla palących tytoń, to jest o czyn z art. 160 § 1 k.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa. Na powyższe postanowienie powód złożył zażalenie, domagając się wszczęcia i kontynuowania postępowania przygotowawczego. Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2011 r. Sąd Rejonowy w Wołowie II Wydział Karny na podstawie art. 437 § 1 k.k. utrzymał w mocy powyższe postanowienie Prokuratury Rejonowej w Wołowie. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd za nieuzasadniony uznał powyższy zarzut powoda odnośnie rzekomego zmuszania go do przebywania w celach z osobami palącymi wyroby tytoniowe.

Rozstrzygając w sprawie Sąd za nieuzasadniony uznał także zarzut powoda odnośnie rzekomego popełnienia na jego szkodę przestępstwa polegającego na zaniechaniu podania mu leków na astmę. Sąd miał na uwadze, że także powyższa kwestia była już przedmiotem badania w trakcie postępowania karnego prowadzonego w sprawie 1 Ds. 345/10. Z analizy tych akt wynikało, że postanowieniem z dnia 15 listopada 2010 r., zatwierdzonym przez Prokuratora Rejonowego w Wołowie, Komenda Policji w W. umorzyła dochodzenie w sprawie narażenia w dniu 10 marca 2010 r. w (...) w W. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia J. T., poprzez nie przepisanie mu przez lekarza ambulatorium (...) w W. leku (...) na astmę, to jest o czyn z art. 160 § 3 k.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa. Na powyższe postanowienie powód złożył zażalenie, domagając się wszczęcia i kontynuowania postępowania przygotowawczego. Postanowieniem z dnia 9 lutego 2011 r. Sąd Rejonowy w Wołowie II Wydział Karny na podstawie art. 437 § 1 k.k. utrzymał w mocy powyższe postanowienie Prokuratury Rejonowej w Wołowie. W uzasadnieniu wskazano, że zebrane w sprawie materiały dowodowe, w tym zeznania jednego z lekarzy wskazywały na brak podstaw do przyjęcia, iż kilkudniowa przerwa w przyjmowaniu leku przez J. T. skutkowałą konsekwencjami chorobowymi. Nadto w razie pogorszenia stanu zdrowia, osadzonemu podane byłyby leki sterydowe, które znajdowały się w (...). Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd za nieuzasadniony uznał również zarzut powoda odnośnie rzekomego popełnienia na jego szkodę przestępstwa polegającego na zaniechaniu podania mu leków na astmę.

Mając zatem powyższe na względzie, Sąd uznał, że w sprawie brak było podstaw do zasądzenia na rzecz powoda dochodzonego zadośćuczynienia i dlatego też jego powództwo oddalił, o czym orzekł jak w punkcie I wyroku.

Orzekając o kosztach procesu (pkt. II wyroku), Sąd zastosował tu przepis art. 102 k.p.c. i nie obciążył powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz strony pozwanej. Sąd miał przy tym na względzie, że z uwagi na sytuację majątkową i życiową powoda, nie jest on w stanie uzyskać środków niezbędnych na pokrycie tych kosztów.